

Report: Páni utekli v prosinci na Sicílii... aneb velká jízda zimní jižní Itálií (text i foto)

Itálie – Sicílie v prosinci 2010

Dlouhodobá předpověď slibovala babí léto, ale pochybnosti kolegů způsobili to, že se „zrno oddělilo od plev“ 😊 a jela ta správná parta, která si to náramně užila. Žádní teplouši! Jak by řekl Mářa, ale samí ostřílení a ošlehaní hoši:

Petr Svoboda, Martin Trojan, Libor Merta, Kryštof Trojan, Pavel Vykoupil a Martin Obst. Věkový průměr lehce pod 40 😊 takže ne zrovna atraktivní objekty pro místní krasavice, tak ženy naše nemusíte mít strach!

Moto jsme měli opravdu rozličné, převládaly supersporty v počtu 3ks, dále cestovní báwa 2ks a jedna dobrodružná Kát'a. Tato skutečnost jen dokazuje že se po západní a jižní Evropě opravdu dá jet na všem co má motor a řídítka a výkon nad 40kW 😊 Pryč s předsudky, na motorce prostě nezáleží a každý si to užije na tom co mu přirostlo k srdci. Teď se mnou kuci z BMWGS nebo KTM klubu určitě nesouhlasí 😊 ale to neva, co hlava, to názor.

Původní plán byl maličko jiný a nepřízeň počasí v prvním dnu nám ho trochu změnila. Namísto ponechání bydlíku a vleku v kempu v Římě jsme to natáhli až do Pompejí a tam zakotvili v kempu na úpatí Vesuvu.

Skutečná trasa na moto: ujeto 2200km, vypito 8 lahví Grappa.

Večerní keci o očekávané erupci nás donutili dát si řádný doušek Jupíka (tak Ostravaci maskují slivku) a usnout jak miminko. Ráno vstáváme do zamračené oblohy a nálada se lepší. „Tak chlapci, pome!“ zavelí Petr a vyrážíme.

1.den – seznámení s jižní Itálií

Čeká nás nudný a deštivý průjezd Městečkami nalepenými na Pompeje ale záhy se nám otvírá pohled na nižší hory co lemují pobřeží a přestává pršet.

Od té doby máme na počasí štěstí a už nám nepadne ani kapka. První den to napálíme přes kopce kolem města Potenza, kde shlédneme neskutečné scenérie kolem městečka Murro Lucano a zpět na pobřeží pod městem Lauria. Kousek po pobřeží a se setměním najíždíme na dálnici. Do přístavu Villa St. Giovanni dojíždíme už za tmy. Přetrajektíme se a na Sicílii přenocujeme před branou zavřeného kempu. Uf, dali jsme 630km a máme toho dost.

2.den – kdy to bouchne?

Dnes is to užijeme, horami k Etně, co nejvýše vyjet na parkoviště a podívat se na kouřící horu a potom dolů na jih, abychom „viděli“ na Afriku.

Jakmile opustíme pořeží tak s nestačíme divit. Sicílie není vůbec vyprahlá země nýbrž naopak, zelenající se svahy, potoky, široká údolí a pasoucí se krávy. Jen těch skal jsem tam čekal více... První

serpentiney prozradily, že se máme na co těšit. Fantasticky kroucené výjezdy a sjezdy se střídaly s železnou pravideností, a tak jsme si i parádně zajezdili, nejen pocestovali. Etnu objíždíme kolem obrovských lávovišť nejméně hodinu než začínáme stoupat. Musí tam být levné pozemky! 😊

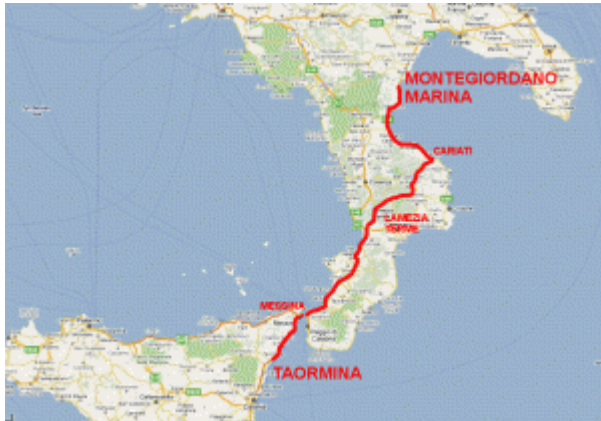
Výjezd na Etnu stavěli asi pro Valentina Rossiho jako tréninkovku. Jedna zatáčka jako druhá, krásný asfalt a tak nám supersporty mizí v nedohlednu. Parkoviště pod Etnou je zajímavé tím jak je zaseklé do nekonečných lávových polí. Naštěstí tam ještě neleží sníh a my v poklidu klopíme. Dáme kafičko a už se těšíme na pláž, na Afriku 😊 Vyjíždíme a na jeden dech projedeme město Gela a pokračujeme do Luciaty. Po téměř hodině hledání ve tmě nacházíme ideální plácek na pobřeží. Naštěstí nás Grappa neopouští a pánská jízda nabírá na obrátkách... dnes máme za sebou ideálních 340km.

3.den – to je kultura

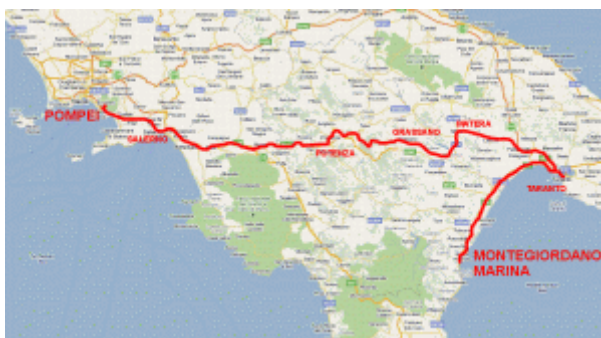
Čeká nás příjemných 340km po sicilských krajinkách a městečkách. Dnešní den je víceméně cestovatelský: za poznáním místních památek, měst a lidí. Hltáme tu „jejich kulturu“ a užíváme si již druhý a téměř letní den. V Siracusa dáváme polední pauzu. Máme to i s romantickou písní na akordeon od místních umělců. Večer, kousek za Taorminou, nacházíme útulný kemp s horkou sprchou a grilem. Grappa opět rozpoutá vášnivou pánskou debatu o nejdůležitějších věcech na světě a lehce opojeni usínáme pod širákem.

4.den – i švýcaři by záviděli ty serpentiney!

Dnes již jedeme více a kulturu užíváme méně. Ze západního pobřeží se přesouváme, nekončící jízdou krásných 170km v serpentínách!, k Jónskému moři. Kam se hrabou sedla zvučných jmen jako Grossglocknerhochalpenstrasse, Passo Stelvio, Grimsel Pass apod. To co je tady se bude těžko hledat jinde. Pochopitelně pokud člověk hodnotí pouze množství a různorodost zatáček, nesmí hodnotit přírodní scenerie, které jsou bezpochyby ve jmenovaných sedlech zajímavější. Ale i tak má přejezd po silnici SS108 mnoho překrásných a fotogenických vyhlídek! Přejezd ve výšce kolem 1400m nám zamotá hlavu s všudepřítomným sněhem... "tos nám neřekl, že tady bude sníh vole". Večer přijíždíme na pobřeží, a po hodinové stíhací jízdě místní magistrálou, zakotvíme opět přímo na pobřeží. Nemusím asi uvádět, že flašky Grappy doutnající v našich báglech na plno vybuchují a plní naše hrdla lahodnou a hlavně opojnou chutí 🤪...a paní kocovina tiše čeká schoulená ve křoví na svojí příležitost... „ještě jednu Grapičku si přeci po těch 420km zaloužíte chlapci!", našeptává potvora.

5.den – a nechce se domů

Konec přišel záhy, nechce se nám startovat, protože každý víme, že až chcípne motor, tak budeme nakládat na vlek a pojedeme domů do zimy! Brrrr... tak si ještě užijme ten poslední den v letošní Itošce, celkem 470km. Nejprve se podíváme do města Taranto. Nedaleká obrovská průmyslová zóna nijak nenarušuje překrásnou historickou část města. Dáme jedno z posledních „uno cafe ristretto“ a zamíříme do vnitrozemí, kde máme opět štěstí na výběr trasy a jedeme po úžasném dlouhém hřbetu s pěknými výhledy. V již známém městě Potenza naposledy tankujeme, zatlačíme slzu a naposledy nasedáme na motory. V Pompejích se zdržíme jen krátce a vyrážíme Petrovým bydlíkem domů...

Ciao Italia, díky za vše, bylo to fantastické. Skvělá parta, Grappa, motorky, dobrá trasa. Počasí na jedničku. Co přát si víc?

Jižní Itálie ve mě zanechala spoustu dojmů. Jednak mě ubezpečila že je pro motorky opravu zemí zaslíbenou o čemž svědčí i to, jak ohleduplně se k motorkářům na silnici chovají. Nikoho nerozčílí jen projíždějící motorky, jak tomu je u nás. Policie zde takřka ignoruje existenci motocyklů, jak milé překvapení! Dále úchvatné přírodní scenérie i kulturní síla této jižní země jistě silně zapůsobí na každého motocestovatele. Nemá smysl více psát, to se musí zažít!

Miki